

**Вінницький національний медичний університет
ім. М.І.Пирогова
Міністерство охорони здоров'я України**

**ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ
«ПРО ВИЩУ ОСВІТУ» ЯК СКЛАДОВА
АКАДЕМІЧНОЇ АВТОНОМІЇ
ВНМУ ІМ. М.І.ПИРОГОВА**

Тези доповідей
навчально-методичної конференції
17 лютого 2016 року

Вінниця – 2016

«ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ВИЩУ ОСВІТУ» ЯК СКЛАДОВА АКАДЕМІЧНОЇ АВТОНОМІЇ ВНМУ ІМ. М.І.ПИРОГОВА»

Тези доповідей
навчально-методичної конференції
м. Вінниця, 17 лютого 2016 року

Редакційна колегія: В. М. Мороз (головний редактор)
Ю. Й. Гумінський (відповідальний редактор)
Л. В. Фоміна

Відповідальний за випуск: А. М. Гулевич

Міністерство освіти та науки України оприлюднило закон України «Про вищу освіту» (Відомості Верховної Ради, 2014, № 37-38, ст. 2004).

Цей закон є значним кроком вперед у реформуванні системи вищої освіти та системи освіти в Україні загалом.

Він передбачає автономію вищого навчального закладу, академічну мобільність, тобто можливість навчатися, викладати та стажуватися в іншому навчальному закладі. При визначенні поняття автономії вищого навчального закладу (ВНЗ) слід розуміти, що це незалежність і відповідальність ВНЗ відповідно до Конституції України і міжнародних договорів у прийнятті рішень стосовно свободи розвитку наукової і технічної діяльності, організації наукових досліджень і навчально-виховного процесу, внутрішнього управління і фінансів без будь-якого зовнішнього тиску. Академічна автономія – комплекс прав і свобод, якими користується ВНЗ, здійснюючи свою статутну діяльність. Мобільність викладачів та студентів дає можливість виробляти загальну політику університетів із схожим статусом, проводити прозорий контроль знань. Автономія університетів – це наслідок потреб суспільства і розвитку наукових знань. При цьому, порівняння ступенів, додатків до дипломів в зоні Європейської вищої освіти, дає можливість кращого працевлаштування, визиває позитивну конкуренцією серед студентства.

Збірник розрахований на всіх працівників медичної галузі.

Вергелес К.М. Проблеми та перспективи розвитку вищої освіти в Україні в контексті роботи медичних ВНЗ	25
Вергелес К.М. Вища школа в Україні: виклики сучасності в процесі підготовки фахівців – медиків та патріотів держави	26
Вільцанюк О.О., Ткаченко О.В. Підготовка іноземних студентів з предмету пропедевтика внутрішньої медицини у контексті нових змін української вищої освіти	28
Власенко М.В., Паламарчук А.В. Триєдність лікувального процесу в медичній освіті в рамках імплементації Закону України «Про вищу освіту» як складової академічної автономії медичного ВНЗ	29
Вознюк Л. А. Роль фармацевта в наданні фармацевтичної допомоги	30
Волощук Н.І., Степанюк Г.І. Роль креативних методів навчання в опануванні фармакології	31
Вуж Т.Є., Ревіна Т.Г. Запровадження нових навчальних планів для студентів ВНМУ як імплементація Закону України «Про вищу освіту» в системі забезпечення якості освіти	32
Гаджула Н.Г. Перспективи та недоліки імплементації Закону України «Про вищу освіту» на кафедрі терапевтичної стоматології ВНМУ імені М.І. Пирогова	33
Гайдаєнко О.Ф., Горпинюк О.П. Інноваційний характер Закону України «Про вищу освіту»	35
Гармаш Л.Л., Бондар С.А., Дмитренко С.В., Наліжмитий А.А., Пічкур О.М., Голодюк С.М. Деякі аспекти викладання дисципліни дерматовенерологія	36
Гончаренко О.В., Форманчук Т.В. Шляхи імплементації Закону України «Про вищу освіту»	37
Горленко О.В., Горленко І.М. Інноваційні підходи до викладання хірургічної та терапевтичної стоматології	38
Горленко І.М., Горленко О.В. Роль візуалізації у викладанні стоматології	39
Гулевич А.М. Нові освітні технології в практиці викладання української мови як іноземної у вищій медичній школі	40
Дзекан О.В. Місце науково-дослідної роботи студентів у становленні майбутнього фахівця	42
Дзекан О.В. Важливість застосування електронного навчання та мультимедіа у педагогічній діяльності викладачів вищих навчальних закладів	43
Дмитренко С.В., Бондар С.А., Гармаш Л.Л., Наліжмитий А.А., Пічкур О.М. Автономія ВНЗ та академічні свободи	44
Дудік О.П., Руда І.В., Драчук Н.В. Напрями модернізації програми з дисципліни «Дитяча терапевтична стоматологія» ВНМУ ім. М.І.Пирогова	47
Дудник В.М., Андрікевич І.І., Мантак Г.І. Навчальний процес в умовах академічної автономії студентів	47

Сьогодні це приблизно 23 тисячі дошкільних закладів, у яких виховується 1,9 млн. дітей, 22,5 тис шкіл, де навчається близько 7 млн. учнів. Система ПТУ налічує 1147 закладів з півмільйонним контингентом. Вища освіта це біля 900 державні навчальні заклади, у яких навчається десь 1,5 млн. студентів, а також 130 закладів інших форм власності. В освіті працюють майже мільйон педагогічних працівників.

Окремої і найпильнішої уваги потребує питання національного виховання. Наша освіта має бути гуманістичною і спрямованою на формування конкретної людини та громадянина України, який би пишався тим, що живе у незалежній, національній та високоосвіченій державі!

Вергелес К.М.

Вища школа в Україні: виклики сучасності в процесі підготовки фахівців – медиків та патріотів держави

Першочергова увага з боку держави до розвитку національної освіти взагалі і вищої, зокрема – це вкрай назрілий відгук на виклик часу. Адже сьогодні життя вимагає вирішення нових завдань, що постають перед науково-освітньою галуззю України, медичною зокрема, яка декларує своє устремління бути серед розвинених, демократичних країн Європи. Тимчасом нашій державі загрожує й інший шлях у майбутнє – бути обабіч дороги прогресу через неспроможність захиститися від руйнівного впливу глобалізації та дати собі раду.

Безумовно, що прогресивний поступ України можливий у разі послідовної і відповідальної праці за науково-обґрунтованою програмою збалансованого, стійкого (сталого) соціально-економічного розвитку, яка б була прийнята суспільством і не відмінялася кожним наступним Президентом країни чи Урядом. Такої програми в Україні за всі роки її незалежності не було створено.

Ось тому за 15 років незалежності український народ так і не дізнався, яку державу він будує. І так буде продовжуватися доти, доки наше державотворення не отримає належного інтелектуального супроводу, коли людський капітал (знання та інформація поєднані з духовністю), не стануть провідною продуктивною силою, коли їх роль у ВВП складатиме не 1-2% як це є в Україні сьогодні, а сягатиме кількох десятків відсотків, у розвинених країнах світу.

У контексті зазначеного не треба якихось доведень необхідності високоякісної медичної освіти, наприклад, та ефективної науки, які, на жаль, не стали першочерговими державними пріоритетами (хоча, зі слів чільних осіб, у державі і в цьому випадку в освіті та медицині не все так погано).

За об'єктивного ж підходу теперішній стан медичної, освітянської і наукової галузей далекий від бажаного. І тут справа не в освітянах та науковцях, і навіть не в керівництві відповідної галузі. Вони сумлінно тягнуть свою лямку і можливо лише завдяки їм у державі не все ще доведено «до ручки». Річ у переважно низькому інтелектуальному рівні представників вищої влади та відсутності національної спрямованості політики в державотворенні.

Проте, як виявляється, з Болонським процесом не все так просто не лише в Україні, а й у самій об'єднаній Європі. І головна тут небезпека полягає в разі механічного запровадження принципів Болонського процесу і, як наслідок,

можливе руйнування того унікального, природовідповідного і важливого, що створено в національній освітньо-науковій галузі.

Ось чому з турботою про поліпшення якості нашої освіти та про захист її кращих надбань, в Україні останнім часом розгортається дискусія щодо інтеграції нашої вищої освіти в Болонський процес. Тут висловлюються думки від беззастережного дотримання принципів цього процесу до їх повного заперечення. Особливої уваги в дній ситуації є освітній процес в медичних вузах. Болонський процес передбачає більш самостійної роботи студента та роботи його з принципом тестових завдань, що є цілковитою помилкою для студента – медика наприклад, оскільки тут має бути плідна робота та навчання біля ліжка пацієнта. Тоді ми можемо гарантувати хоч у медичній сфері буде належна практична підготовка а не лише теоретична. Позитивним є і те, що для кращого засвоєння інформації, в окремих медичних вузах, були введені іспити, поряд з болонською системою, це гарантує контроль не тільки теоретичного засвоєння знань але і вміння практичного міркування студента.

Але з цього можна зробити висновок: позитивний наслідок від приєднання до європейських цінностей не в формальному копіюванні того, що реалізується в країнах-учасницях, а в запозиченні кращого, що там напрацьовано та гармонійно і ефективно може поєднатися із здобутками національної вищої освіти.

Помилковою є зміна структури навчального процесу в бік зменшення аудиторного навчання і збільшення самостійного навчання студентів та індивідуальної роботи. Одночасно це потребує й істотного коригування сутності, змісту і технологій навчально-методичного забезпечення. Те, що відбувається у нас під гаслом новацій у вигляді дистанційної чи якоїсь кореспондентської форми навчання, інколи і вже випробуваної заочної, дискредитує нашу вищу медичну освіту, знижує її якість і авторитет як в Україні, так і поза її межами.

Оцінюючи стан і перспективи розвитку української освіти, також вищої медичної, першочергової уваги потребує визначення щодо її націєтворчої ролі, яка повинна бути реалізована шляхом виховання високоморальної, національно свідомої особистості. Це завдання освітньої галузі набагато складніше і мабуть відповідальніше, ніж надання знань, умінь, навичок.

На жаль, належна робота в цьому напрямі в навчальних закладах не має чіткої цілеспрямованості і послідовності, а то й зовсім відсутня. То ж молодь виховують вулиця та телевізійний екран. Останній спустошує і руйнує дитячі душі смертовбивчими та людиноненависницькими трілерами, рекламою «біленької, м'якенької», «настояної на бруньках», «приємності» пивного смаку. Отже, проблеми є і проблеми серйозні, але іншого шляху як шляху до національної держави через національне виховання і національні інтереси в Україні немає

Урешті-решт ми маємо зрозуміти й усвідомити, що національне в державотворенні – це не просто ідея, а невідворотна необхідність, що продиктована законом єдності етносу і навколишнього середовища як фундаментальної властивості біосфери. Розуміння цієї істини – шлях до створення консолідованої української нації, прогресу, цивілізованої, розвиненої держави; нехтування цією істиною – шлях до протистояння, хаотичного борсання в океані вічних проблем.